

Ελεύθερη πληροφόρηση

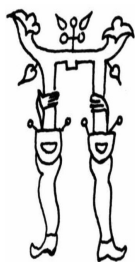
ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ο Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 264

1 Νοεμβρίου 2009

«Κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν»

αρακολουθῶ-μέ σεβασμό στίς ἀνησυχίες καί στίς ἀγωνίες τῆς ἐπικαιρότητας, ἀλλά καί μέ φόρτο ἀνικανοποίητου προβληματισμοῦ-τὴν πηγαία κραυγή διαμαρτυρίας, πού ἐκφράζεται καί διατυμπανίζεται, ὅτι ἡ διαφθορά ἔχει ποτίσει τὴν κοινωνία μας καί ἔχει ἀνοίξει χάσματα ἀντιπαλότητας καί μίσους. Σ' αὐτό τό κλίμα, νοιώθω, πῶς δικαιούμαι νά μετρήσω-γιά προσωπική μου ἐνημέρωση, ἀλλά καί γιά κατάθεση πρότασης σέ κοινή διερεύνηση-τό βάθος τῆς πληγῆς καί τὴν ποιότητα τῆς ἀλλοτρίωσης, πού ὑφίσταται ἡ ὕπαρξη, ὅταν ἐρωτοτροπεῖ καί αὐτοπαράδίνεται στή μαγεία τῆς διαφθορᾶς.

Ηγευιά, πού μπῆκε στήν ἱστορική καμπή τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα, σμίγει τὴν αὐτοπεποίθηση καί τὴ θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου μέ ἓνα ἀπροσδόκητο καί τρομερά ἐπικίνδυνο αἰ-

φνιδιασμό. Βηματίζει υπεροπτικά, με την όνειρική ικανοποίηση, πώς αποκρυπτογράφησε όλα τα μυστήρια της Δημιουργίας. Καί εξαγγέλλει, με καύχηση, ότι συνέτριψε τις δεσμεύσεις και τις άνελευθερίες, που φρέναραν ή και φρενάρουν την πρόοδο και καθηλώνουν τό ανθρώπινο δυναμικό στην υπανάπτυξη. Όστόσο, δέ βρίσκει τό κουράγιο νά αποσιωπήσει και νά διαγράψει τό φαινόμενο της διαφθοράς, που μειώνει, απογοητευτικά, τή λάμψη του «έξελιγμένου και αναβαθμισμένου προσώπου» και άμαυρώνει την ποιότητα του πολιτισμού του.

Τρομαγμένοι και προβληματισμένοι οί ύμνιτές της έποχής μας, περιορίζουν τό πλάτος και τό βάθος της πληγής, αποκλειστικά και μόνο, στην κακοδιαχείριση και υπεξαίρεση του κοινού πλούτου και στην ύποπτη και σκοτεινή υπεραύξηση των περιουσιών, που διογκώνονται, σέ βάρος και σέ υποβάθμιση των αδύναμων λαϊκών κοινοτήτων. Δέ διαπιστώνουν άλλα σύνδρομα της διαφθοράς, παρά μόνο τό πάθος γιά πλουτισμό. Φωνάζουν, διαμαρτύρονται, μάχονται, πολεμώντας τή διαφθορά, αλλά δέν τή βλέπουν νά μολύνει άλλες έστιές της πολύπτυχης, ανθρώπινης προσωπικότητας και άλλα, πρωτοποριακά, ανοίγματα του πολιτισμού μας.

Ζητώντας τή συγκατάθεσή σας νά εκθέσω τό φόρτο των προσωπικών μου άνησυχιών, σās δηλώνω, ότι ή διαλεκτική μου δέ θά ξεκινήσει ούτε θά περιοριστεί στό στενό πλαίσιο της προσωπικής μου πικρίας. Θά ανατρέξει στην ευρύτατη, αλλά και έγκυρότατη διάγνωση της λοιμικής μάστιγας της διαφθοράς, που κατατέθηκε στην κοινωνία του πρώτου χριστιανικού αιώνα, δίχως νά άμφισβητηθεί, μέ κριτήρια άξιοκρατικά, ίσαμε σήμερα. Πρόκειται γιά τή μαρτυρία άγνισμένης και άγιασμένης ψυχής, που κατατέθηκε στην ιστορία από τόν Άπόστολό μας, τόν Παύλο.

Μεταφέρω, μέ ακρίβεια, τό κείμενο: «Τοῦτο δέ γίνωσκε, ότι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροί χαλεποί ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλόαργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι (δέ θά σέβονται οὔτε

ιερό οὔτε ὄσιο), ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδότες, προπετεῖς, τετυφωμένοι (φουσκωμένοι ἀπό ὑπερηφάνεια), φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι... ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας (αὐτοὶ πού εἰσβάλλουν στὰ σπίτια) καὶ αἰχμαλωτίζοντες γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις, πάντοτε μανθάνοντα καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα» (Β' Τιμοθ. γ' 1-7). Καὶ καταλήγει, συμπερασματικά, ὁ Ἀποστόλος, στήν ἐκτίμηση, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι «κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν... ἡ γάρ ἄνοια αὐτῶν ἔκδηλος ἔσται πᾶσιν» (στ. 8, 9). (Ἔχουν διεστραμμένο τὸ νοῦ τους καὶ δὲ θά προκόψουν, γιατί ἡ ἠθική τους ἀμυαλωσύνη γίνεται φανερή σέ ὅλους).

Αὐτὴ εἶναι ἡ προσεκτική, σφαιρική διαγνωστική κατάθεση τοῦ Θεοφώτιστου καὶ χαρισματικοῦ Ἀποστόλου. Μπορεῖτε, μέ συνείδηση ἀνόθευτη καὶ ἀδιαπραγμάτευτη, νά προσθέσετε ἢ νά ἀφαιρέσετε μιὰ ἐπισήμανση; Νά διαγράψετε ἓνα ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῆς ψυχικῆς ἀλλοτριώσεως, πού προκαλεῖ ἡ πειρασμική ὥραιοποίηση τῆς διαφθορᾶς; Ἡ νά ἀποκλείσετε τὴ σταδιακὴ κατωλίσθηση, ἀπὸ τὴ μιὰ σκότιση τοῦ νοῦ στήν ἐπόμενη, τὴν τραγικότερη καταστρεπτικότερη καὶ ἀπὸ τὴ φαινομενικά ἀσήμαντη ἐκτροπὴ στὴ μοιραία καὶ ἐξουθενωτική, πού θά μεταλλάξει τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα σέ ἄθυρμα τοῦ πεζοδρομίου καὶ σέ τρόφιμο τῶν φυλακῶν ἢ τῶν ψυχιατρείων;

Τὸ στένεμα τοῦ ὀρίζοντα καὶ ὁ ἐντοπισμός τῆς διαφθορᾶς στὴ μιὰ μόνο ἐκδήλωσή της, στήν παθιασμένη, ἀπάνθρωπη καὶ παράνομη σώρευση πλούτου, μπορεῖ νά ἐξυπηρετεῖ τίς πολιτικές ξιφομαχίες, ἀλλὰ δέν ἀναβαθμίζει τὴν ποιότητα τοῦ προσώπου καὶ δέν ἐξασφαλίζει τὴν υἰεῖα τοῦ κοινωνικοῦ Σώματος. Ἡ ἔντιμη διάγνωση τοῦ Ἀποστόλου μας, ἀνοίγει δρόμους ζωῆς καὶ δημιουργίας. Ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπο ἄρτιο. «Πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρητισμένον» (στ.17). Τέλειο καὶ καταρτισμένο γιὰ κάθε ἀγαθὸ ἔργο.

«Τό τεκμήριο τῆς ἀθωότητας»(!!!)

ὕρηματικός, ἀλλ' ὄχι καί ἀξιοκρατικός ὁ δεσπότης τῆς Καλαμάτας Χρυσόστομος. Μέσα στή χωματερή τῶν σύγχρονων ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων, πού μέ τίς δυσσομίες τους πνίγουν τίς ἀναπνοές καί μολύνουν τίς συνειδήσεις, ἀνακάλυψε, στό πρόσωπο τοῦ μοναχοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη, τήν παραδείσια ἀθωότητα. Τήν ἐκτίμησε, σάν «ἄφθιτο» θησαύρισμα. Τήν ἀπόλαυσε καί τήν προσκύνησε. Καί θεώρησε χρέος του νά τήν προβάλλει καί νά τήν ἐπιβάλλει-μέ ὕφος μάλιστα ἐπιτακτικό-στά συγκροτημένα Σώματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καί τῆς κρατικῆς δικαιοσύνης.

Μέ ἐπιστολή, πού τήν κοινοποιεῖ σέ ὅλους τούς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας, θυμίζει, ὅτι δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά θεωρήσουν τόν ἀγαπημένο του φίλο (γιά τήν ὥρα ἔνοικο τῶν φυλακῶν τοῦ Κορυδαλλοῦ) ὀριστικά κατηρημένο. Ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένοι νά περιμένουν τίς ἐκδικάσεις ὅλων τῶν ἐνστάσεων, πού ἔχει καταθέσει ὁ φίλος του καί ὅλων ἐκείνων, πού σχεδιάζει νά καταθέσει, μελλοντικά, στά ἡμεδαπά καί στά ἀλλοδαπά δικαστήρια, γιὰ αὐτά, ὅπωςδήποτε, θά ἀναγνωρίσουν καί θά θαυμάσουν τή στιλπνή ἀθωό-

τητα του καί θά τόν ἀποδώσουν, ἀσπιλο(!!!) καί δοξασμένο μέ τό στέμμα τοῦ μάρτυρα, στήν ἀγκαλιά τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιά νά συνεχίσει τό ποιμαντικό του ἔργο(!!!) καί τίς ὅποιες ἄλλες δραστηριότητές του. Καί δέν ἀρκεῖται σ' αὐτό. Ἀποφαίνεται, ἀπό καθέδρας καφενόβιας αὐθεντίας, ὅτι ὁ ἀγαπημένος του φίλος διατηρεῖ ἀλώβητο καί ἀδαπάνητο τό «τεκμήριο τῆς ἀθωότητας» καί θά τό διατηρεῖ, ἴσαμε νά ἐξαντληθοῦν ὅλες οἱ δικαστικές διαδικασίες, πού σχεδιάζει νά τίς μεθοδεύσει εἴτε στήν Ἑλλάδα, εἴτε στήν Εὐρώπη, εἴτε στό βόρειο ἡμισφαίριο εἴτε στό νότιο.

Ἡ πρώτη ὑπόμνηση, πού θά ἤθελα νά κάνω στό δεσπότη τῆς Καλαμάτας καί σ' ὅλους ἐκείνους, πού στρατεύονται πλάϊ του, εἶναι πῶς στόν ἱερό, ἐκκλησιαστικό μας χῶρο, στή Θεολογία μας καί στό σεπτό κώδικα τῶν Ἱερῶν μας Κανόνων, δέ βρίσκει καμμιά θέση ὁ ὅρος «τεκμήριο ἀθωότητας». Ἡ Ἐκκλησία, ταπεινά, βιώνει τίς τραγικές συνέπειες τῆς «πτώσης». Καί ὁ Ἐπίσκοπος, «προσπίπτει» στούς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ καί ἱκετεύει «ὑπέρ τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνωμμάτων». Τό δέ πλῆθος, πού συγκρο-

τεῖ τὴν Εὐχαριστιακὴ Σύναξη, ὁλόψυχα ἀναζητᾷ τὴν ἄφεση. Ὅλοι καθελώνουν ἱκετευτικά βλέμματα στὸν Σταυρωμένο Κύριο. Καταθέτουν τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας. Ἰκετεύουν τὸ ἔλεος. Καὶ δέχονται τὴ δωρεὰ τῆς συγχώρησης.

Κανένας, «ἐν γεννητοῖς γυναικῶν» (Ματθ. ια΄ 11) δέν εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν πειρασμικὴ ὁλίσθηση στὴν ἁμαρτία. Καὶ κανένας δέ δικαιούται νὰ αὐτοσυστηθεῖ μὲ τὸ «τεκμήριο τῆς ἀθωότητος». «Τίς γάρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; ἀλλ' οὐθεὶς ἐάν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἰωβ δ' 4). Καὶ μιά μόνο μέρα ἂν διαγράψει ἡ τροχιά τοῦ βίου μας, ἡ ὑπαρξή μας δέ θά εἶναι ἀπρόσβλητη ἀπὸ πειρασμικὲς στρεβλώσεις καὶ ἀλέκριαστη ἀπὸ ἐνοχές.

Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὑπενθυμίζει καὶ ὑπογραμμίζει μὲ ἔμφαση: «ἐάν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν» (Α' Ἰωάν. α' 8). Καὶ μόνο ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι δέ μᾶς ἐγγίζει ὁ πειρασμός καὶ δέ μᾶς ἀλλοιώνει ἡ ἁμαρτία, εἶναι «τεκμήριο» πλάνης. Ἀπόδειξη, ὅτι ἔχουμε χάσει τὰ ὑπαρξιακὰ ἀντανεκλαστικά. Ὅτι ἔχει σβῆσει μέσα μας ὁ στεναγμός τῆς μετάνοιας. Καὶ ὅτι περπατᾶμε, ἀσυναίσθητα ἢ καὶ ἀναίσθητα, στὰ μονοπάτια τῆς ὑπαρξιακῆς ἀλολοτρίωσης.

Ὁ δεσπότης τῆς Καλαμάτας φαίνεται νὰ μὴν ἔχει ἐπίγνωση αὐτῶν τῶν Βιβλικῶν ἐπισημάνσεων. «Ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει» καὶ «ἀκυβερνήτῳ καλᾷ μῶ» ἀποσμήχει κάθε ἐνοχή ἀπὸ τὸ προφίλ-ῖσως καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά-τοῦ «ἀδελφοῦ» καί, πάλαι ποτέ, «συλλειτουργοῦ» του καὶ τὸν ἀνυψώνει, ὡς ἴνδαλμα καὶ εἶδωλο, πάνω ἀπὸ ὅλους τοὺς

ἀγίους, πού κοσμοῦν τὸ ἐκκλησιαστικό μας στερέωμα.

Ἡ Ἐκκλησία μας θαυμάζει καὶ τιμᾷ μιά ἀτέλειωτη στρατιά ἁγίων. Τοὺς Ἀποστόλους, πού περπάτησαν πλάϊ στὸν Κύριο καὶ μαθήτευσαν ἀκούοντας τὸ λόγο Του καὶ θησαυρίζοντας τὸ παράδειγμά Του. Τοὺς μάρτυρες, πού ἀγάπησαν τὸ Σταυρωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πιστότητα τῆς ἀγάπης τους δέ λύγισε οὔτε μπροστὰ στοῦ μαρτύριο. Τοὺς Πατέρες, πού μᾶς κληροδότησαν τὴ βαθειὰ ἐμπειρία τους καὶ τὴ διδαχὴ τῆς σοφίας τους. Ὅλοι, ὅλοι αὐτοί, τὸ μεγαλύτερο μάθημα, πού μᾶς ἄφησαν, εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς συγκλονιστικῆς μετάνοιάς τους καὶ ἡ ἀδιάλειπτη ἱκεσία τους γιὰ ἔλεος καὶ συγγνώμη. Ἐνῶ περπατοῦσαν σταθερὰ στοῦ δρόμο τῆς ἀγιότητος, ὁμολογοῦσαν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ζητοῦσαν τὸ θεῖο δῶρο τῆς ἄφεσης καὶ τὴν ἀναγεννητικὴ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Κανένας, μὰ κανένας δέ διεκδίκησε, γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὸ «τεκμήριο τῆς ἀθωότητος». Κανένας δέν αὐτοπροβλήθηκε ὡς τέλειος. Καὶ κανένας δέν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν».

Ὅλους αὐτοὺς, πού συνθέτουν τὸ νέφος τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὁσίων, τοὺς προσπερνᾷ ὁ δεσπότης τῆς Καλαμάτας. Καὶ ἐνθρονίζει στοῦ μοναδικό θρόνο τῆς τεκμηριωμένης ἀθωότητος τὸ μοναχὸ Μπεζενίτη.

Βέβαια, εἴτε ἀπολογούμενος, εἴτε ἐπιτιθέμενος, θά ὑποστηρίξει ὁ δεσπότης τῆς Καλαμάτας, ὅτι ἀνέτρεξε στὸν

δρο αυτό, όχι για να καλύψει την αναμαρτησία του καθηρημένου συναδέλφου του, αλλά για να φωτίσει τη σύγχρονη δικαστική πρακτική. Τήν υποχρέωση, πού επιβάλλεται στους δικαστές, να στέκονται σέ απόσταση αμεροληψίας από τό έδώλιο του κατηγορούμενου καί να μήν προκαλούν τήν παραμικρή υποψία, ότι έχθρεύονται τό δέσμιο καί υπόλογο ή ότι προτίθενται να τόν καταδικάσουν αναπολόγητο. Τό δικαστήριο δέν αντιμετώπιζει, ως ένοχο, τόν δικαζόμενο. Καί δέν του επιμερίζει εύθυνες, πρίν ολοκληρωθεί ή διερεύνηση καί ή αποτίμηση της πράξης του καί πρίν ή πλειοψηφία των δικαστών ανακοινώσει, υπεύθυνα καί επίσημα, τήν έτυμηγορία της. Ίσαμε τή στιγμή, πού θά έκφωνηθεί ή απόφαση της καταδίκης του, είναι, για τους δικαστές, σταμπαρισμένος μέ τό τεκμήριο της άθωότητας.

Ήν αυτή ήταν ή στόχευση καί ή διαλεκτική του Καλαμάτας Χρυσοστόμου καί αν κοινοποιούσε τήν άποψη του πρίν στηθεί στό έδώλιο-σέ τρεις διαδοχικές φάσεις-ό Πανελεήμων Μπεζενίτης, θά είχε τό δικαίωμα να επικαλεσθεί τό «τεκμήριο της άθωότητας», για να έμποδίσει τή δημοσιογραφική διασπορά του περιεχομένου του δικαστικού φακέλλου καί τή δυσφήμιση του φίλου του. Τώρα, πού θυμήθηκε, να δώσει τίς οδηγίες του στους δικαστές καί στον όποιονδήποτε, πού σαλπίζει τά άνομήματα του Μπεζενίτη, άποδεικνύεται πέρα για πέρα έκπρόθεσμος.

Ό Παντελεήμων Μπεζενίτης δικάστηκε-σέ πρώτη φάση-στό τριμελές πρωτοβάθμιο ποινικό Έφετείο. Εκεί οί δικαστές δέν τόν αντιμετώπισαν σαν

ένοχο, αλλά σαν κατηγορούμενο, πού είχε τό δικαίωμα να καταρρίψει όλες τίς καταγγελίες, πού έθιγαν τήν προσωπικότητά του. Διάβασαν μέ προσοχή τό συναγμένο ανακριτικό ύλικό. Τόν κάλεσαν, εύγενώς, να άπολογηθεί. Άκουσαν καί τίς άγορεύσεις των συνηγών του. Καί άποσύρθηκαν για διάσκεψη καί για έκδοση της απόφασης. Όταν επέστρεψαν, όλα πιά είχαν τελειώσει. Τόν έκριναν ένοχο καί τόν καταδίκασαν σέ φυλάκιση όκτώ χρόνων. Πιστοί στό καθήκον τους, έκφώνησαν τήν απόφασή τους ένώπιον όλόκληρου του άκροατηρίου. Στη φάση αυτή, τό «τεκμήριο της άθωότητας», μονομιάς, έσβησε. Ή τεκμηριωμένη ένοχή βεβαιώθηκε καί προσυπογράφηκε. Καί τά μέσα της ένήμερωσης πήραν τό μήνυμα καί τό κυκλοφόρησαν σέ κάμπους καί σέ βουνά. Δέν διατηρείται ό σεβασμός της άθωότητας, όταν τά δικαστήρια σαλπίζουν παράνομες συμπεριφορές καί όταν επιβάλλουν σοβαρότατες κυρώσεις.

Ό Παντελεήμων Μπεζενίτης, αν καί καταδικασμένος, είχε τό δικαίωμα καί τήν εύχέρεια να έφεσιβάλει τήν απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου. Καί άσκησε τό δικαίωμά του. Προσέφυγε στην κρίση του Έφετείου. Άλλά καί τό έπταμελές ποινικό έφετείο, πού επανεξέτασε τήν υπόθεσή του, δέν τόν δικαίωσε. Δέ σήκωσε από πάνω του τό φορτίο της ένοχής καί της ντροπής. Καί δέν τόν απέδωσε στό κοινωνικό του περιβάλλον μέ άποκαταστημένο τό «τεκμήριο της άθωότητας». Του μείωσε τήν ποινή, από όκτώ σέ έξι χρόνια φυλάκισης. Καί, άμέσως, τά άστυνομικά όργανα, τόν παρέλαβαν καί τόν όδήγησαν στον Κορυδαλλό.

“Αν κανείς αποδεχτεί την ξμπνευση(!!!) του δεσπότη της Καλαμάτας και βρεϊ τή δύναμη, νά ισχυριστεί, ότι άκόμα και μετά από αυτή την εξέλιξη, ό Μπεζενίτης διατηρεί τό «τεκμήριο της καθαρότητας», θά πρέπει νά είσηγηθεϊ τήν άνάρτηση ταμπέλας έξω από τό κελλί του φυλακισμένου ρασοφόρου μέ τήν ένδειξη: «έδω βρίσκεται φυλακισμένο τό τεκμήριο της άθωότητας». Άλλά, ίσαμε σήμερα, δέ βρέθηκε ό είσηγητής ή ό δράστης ενός τέτοιου τολμήματος.

“Εγινε, ώστόσο, κάτι άλλο. Ό φυλακισμένος πιά Παντελεήμων, κατάθεσε αίτηση άναίρεσης στό άνώτατο Δικαστήριο του τόπου μας, στον Άρειο Πάγο. Ισχυρίστηκε ότι τά ποινικά Έφετεϊα, πού τον δίκασαν, σέ πρώτο και σέ δεύτερο βαθμό, έκαναν σοβαρά λάθη και παραβίασαν σαφείς διατάξεις του ποινικού νόμου. Και ζήτησε νά άκυρωθεϊ ή άπόφαση, πού τον όδήγησε στον Κορυδαλλό και νά σταλεϊ πίσω ή υπόθεσή του γιά επανεξέταση και γιά επανεκδίκηση. Ό Άρειος Πάγος, από τήν άπόσταση της θεσπισμένης ευθύνης του, μελέτησε τό αίτημά του. Έρεύνισε έξονυχιστικά τή διαδικασία, πού άκολούθησε τό δευτεροβάθμιο πενταμελές Έφετεϊο. Και δέ βρήκε καμιά παρατυπία. Όλα είχαν γίνει, όπως τά όριοθετεί ό Νόμος. Και μέ μία πολυσέλιδη άπόφαση, πού καλύπτει 98 όλόκληρες σελίδες, άπέρριψε τήν προσφυγή και επικύρωσε, άμετάκλητα, τήν άπόφαση του δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου.

Τό «άμετάκλητο» αυτής της άπόφασης, δέν επιτρέπει τήν επαναφορά ή τήν αναπομπή του φακέλλου Μπεζενίτη σέ όποιοδήποτε άλλο δικαστήριο.

Τά παραπτώματά του κρίθηκαν όριστικά, τελεσίδικα και άμετάκλητα. Και κανένας δέν έχει τήν άρμοδιότητα ή τό δικαίωμα νά τά επανεκτιμήσει και νά άκυρώσει τήν ποινή. Οι πάντες τό γνωρίζουν αυτό. Άκόμα και εκείνοι, πού μέ διάθεση ξεκούρασης περνούν έξω από τό μέγαρο του Άρείου Πάγου και ρωτούν νά μάθουν ποιά είναι ή άρμοδιότητά του και ποιές οι συνέπειες των καταδικαστικών ή των άθωωτικών αποφάσεών του.

Ό μόνος, πού επιμένει νά φωνάζει και νά σαλπίζει, ότι ό έννοικος του Κορυδαλλού, μοναχός Παντελεήμων, εξακολουθεϊ νά διατηρεί άλώβητο τό «τεκμήριο της άθωότητας» και ότι σύντομα θά αποδεχτεί ή πλεκτάνη, πού τον έσυρε στη φυλακή, είναι ό δεσπότης της Καλαμάτας Χρυσόστομος. Άπορρεί ή έπιμονή του αυτή από τό θυλάκιο μιās έλλιπέστατης σχετικής παιδείας; Είναι σύνδρομο στενής φιλικής έξάρτησης από τον καταδικασμένο και άνάληψης πρωτοβουλίας, έστω και αυτοκαταστρεπτικής, γιά τήν επαναφορά του φίλου στίς τιμές και στίς δόξες του χαμένου άξιώματος; Αύτή τή στιγμή κανένας δέν είναι σέ θέση νά τό διευκρινίσει. Ό χρόνος, πού κυλάει και οι έγγραφές, πού καταστρώνονται, ίσως νά ρίξουν φώς στην υπόθεση.

Γιά κείνον, πού δέν έγκλωβίζεται στα ψυχολογικά ή στα ήθικά πλέγματα του δεσπότη της Καλαμάτας, τά στοιχεϊα, πού καταλύουν και εξαφανίζουν τό «τεκμήριο άθωότητας»(!!!) και τά στοιχεϊα, τά άποδεικτικά της βαρύτατης ένοχής του μοναχού Μπεζενίτη, είναι άφαντάστως πολλά και

άθεραπεύτως τρανταχτά. "Όχι μόνο πείθουν, αλλά και αποκλείουν κάθε δίοδο διαφυγής από τό διαμορφωμένο, σκοτεινό, προφίλ.

Δέ θά τά άραδιάσω όλα τά περιστατικά και όλες τίς διαδοχικές Συνοδικές πλεκτάνες σέ τοῦτο τό κείμενο. Τήν πλατύτερη ένημέρωση τοῦ έκκλησιαστικοῦ πληρώματος τή θεωρώ ὑποχρέωσή μου και θά τήν έπιχειρήσω πολύ σύντομα. Έδω θά αναφερθώ, έπιλεκτικά, σέ κάποια γεγονότα, ιδιαίτερα παραστατικά και χτυπητά, πού δικαιώνουν τήν καθολική, λαϊκή άπόρριψη τών συμπεριφορών τοῦ Μπεζενίτη, πού ανατρέπουν τήν έπιχειρηματολογία τοῦ δεσπότη τῆς Καλαμάτας και πού καλοῦν στό «έδώλιο» τή χτεσινή και τή σημερινή έκκλησιαστική διοίκηση, γιά νά λογοδοτήσουν και νά έπωμιστοῦν τίς εὐθύνες τους.

1. Τό έτος 2003 κυκλοφόρησε άρμάθα τηλεοπτικῶν κασετῶν, μέ περιεχόμενο τίς βρωμερές, διάστροφες έπιδόσεις τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Οἱ κασέτες άστραπιαία πέρασαν στά τηλεοπτικά κανάλια. Προβλήθηκαν, μέ τή συνοδεία σκωπτικῶν ἢ πεζοδρομικῶν σχολίων στά όλάνοιχτα παράθυρα. Καί, αὐτόματα, καταρράκωσαν τό κύρος τοῦ έπισκοπικοῦ αξιώματος και στρίμωξαν στήν άμηχανία τή Συνοδική διοίκηση.

‘Ο τότε Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, παγωμένος και καταταραγμένος, δέν άποτόλμησε τήν παραμικρή κίνηση. Δέν τροχοδρόμησε άνακρίσεις. Δέν έισηγήθηκε στή Διαρκή ‘Ιερά Σύνοδο νά θέσει σέ διαθεσιμότητα τόν ὑπόλογο συνιερουργό, ἴσαμε τήν όριστική διαλεύκανση τῆς ὑπόθεσης. Οὔτε καν

βρῆκε τό θάρρος νά τόν παροτρύνει νά άποσυρθεῖ μόνος του άπό τά έπισκοπικά καθήκοντα και νά μείνει στή σιωπή και στήν έκζήτηση τοῦ Θεοῦ έλέους.

Σιώπησε ό Χριστόδουλος, αλλά δέ σιώπησε ό Παντελήμων. Αὐτός, άγέρωχος, δίχως τό παραμικρό ἴχνος τῆς ντροπῆς στό πρόσωπό του, όσάκις τόν παρενοχλοῦσαν οἱ δημοσιογράφοι ἢ άλλοι κοινωνικοί παράγοντες, ένοχοποιοῦσε τούς, κατά φαντασία, αντίπαλους του και τά... άδηφάγα στόματα τών έχθρῶν τῆς Έκκλησίας.

Μετά άπό τρεῖς μήνες συνεχoῦς θορύβου, ἡ ‘Ιερά Σύνοδος άναγκάστηκε νά διακόψει τή σιωπή της και νά προσπαθήσει νά μειώσει τήν ένταση. Μεταφέρω μερικά άποσπάσματα άπό τό σχετικό Δελτίο Τύπου τῆς ‘Ιεράς Συνόδου, πού κυκλοφόρησε στίς 26 ‘Ιουνίου τοῦ 2002:

«‘Η ‘Ιερά Σύνοδος, πληροφορηθεῖσα τήν συνεχιζόμενη άπό τηλεοπτικό σταθμό τῆς Άθήνας έπίθεση έναντίον Κληρικῶν και ιδιαίτερα ἱεραρχῶν τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος γιά ἠθικά σκάνδαλα, και μάλιστα στά Δελτία Εἰδήσεων, εἶναι ὑποχρεωμένη νά κάνει τήν ακόλουθη δήλωση.

1. ‘Η Έκκλησία λυπεῖται βαθύτατα, διότι μέ άφορμή κατατεθεῖσα στή Διαρκή ‘Ιερά Σύνοδο καταγγελία έναντίον έν ένεργεία Μητροπολίτου, τό ζήτημα πραγματικῶν ἢ πιθανῶν ἠθικῶν παρεκτροπῶν, συντηρεῖται επί πολλές ἡμέρες, μέ έπαναλαμβανόμενα στοιχεῖα και μέ έπίκληση άναξιοπίστων μαρτυρικῶν και μέ γενικευμένη άμφισβήτηση τῆς ἠθικῆς άκεραιότητας κληρικῶν μας κάθε βαθμοῦ...

3. ‘Η Έκκλησία τῆς Ελλάδος θεωρεῖ χρέος της νά ὑπομνήση ότι συμφώνως μέ τήν αἰωνίου κύρους διδασκαλία τοῦ

Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀποστέρει καὶ ἀποδοκιμάζει κάθε παρεκτροπὴ ἀνηθικότητος πού προσβάλλει τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ τὰ ἥθη τοῦ λαοῦ μας, ἐνῶ βεβαίως δέχεται καὶ τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας. Εἰδικῶς τε καὶ μέ ἀπόλυτη κατηγορηματικότητα ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει, ἀπορρίπτει καὶ βδελύσσεται καὶ κάθε μορφῆς διαστροφή περὶ τὴν σαρκική ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, πού υποβιβάζει τὸν ἀνθρώπο σὲ κτηνώδη κατάσταση...».

Τό πρῶτο ἐρώτημα, πού υποβάλλω στό δεσπότη τῆς Καλαμάτας: Μέσα σ' αὐτό τόν κουρνιαχτό, μέσα στόν καθημερινό ἐξευτελισμό τοῦ ἥρωα τῶν πράξεων, πού ἀποτυπώθηκαν στίς τηλεοπτικές κασέτες, λειτουργοῦσε ἀκόμα τό «τεκμήριο τῆς ἀθωότητάς του»; Ἄν ναί, γιατί δέ βγῆκε τότε ὁ φίλος του Χρυσόστομος νά τόν ὑποστηρίξει καὶ νά σφραγίσει τὰ τηλεοπτικά παράθυρα, πού βωμολοχοῦσαν ἀσταμάτητα, παρουσιάζοντας ἢ σχολιάζοντας τίς συμπεριφορές τοῦ Παντελεήμονα;

2. Στό τέλος τοῦ ἴδιου χρόνου, πιεσμένος ὁ Χριστόδουλος ἀπό τό συνεχιζόμενο θόρυβο, ἀναγκάστηκε νά εἰσηγηθεῖ τῇ διενέργεια ἀνακρίσεων. Ἀνακριτὴς διορίστηκε ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός. Παίρνοντας ὁ ἀνακριτὴς στὰ χέρια του τόν ὑπέρφθορτο φάκελλο, ἀνακάλυψε καὶ τίς ἐπίμαχες κασέτες. Καί, ἀμέσως, ἔστειλε αἴτημα στὴ Σύνοδο, νά τοῦ ἐπιτραπεῖ νά διερευνήσει τὴ γνησιότητά τους.

Ἐγγραψε: «...2. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 221/104/20-1-2003 ἀποφάσεως τῆς ΔΙΣ, μετὰ ἰδικόν μου ἐρώτημα, μοῦ ἐδόθη ἐντολὴ νά προβῶ εἰς πραγματογνωμοσύνη διακριβώσεως τῆς γνησιό-

τητος ἢ μὴ τῶν κατατεθεισῶν ὑπὸ μαρτύρων κατηγορίας κασετῶν ἤχου.

3. Κατόπιν τούτου, μετὰ σχετικὴν ἔρευνα τῶν καταλλήλων ὑπαρχουσῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν ἔρευνα τοῦ ζητήματος τούτου, ἀπεφάσισα νά ἀπευθυνθῶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ἑρευνῶν τῆς Γενικῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀττικῆς, ὡς πλέον ἔγκυρον ἀρμοδίαν Ὑπηρεσίαν καὶ ἐγνωστοποίησα τοῦτο εἰς τόν Κατηγορούμενον Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονα διὰ νά λάβῃ γνῶσιν καὶ διὰ τὰ κατ' αὐτόν, σύμφωνα πρὸς τὸν ἀρθρὸν 89, τοῦ Νόμου 5383/32 Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας...

Διαβιβάζω τῇ ΔΙΣ τὴν ἀπὸ 16-3-2003 αἴτησιν-ἐνστασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος καὶ παρακαλῶ διὰ τὴν λήψιν σχετικῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν καὶ νά μοῦ γνωρίσῃ διὰ τὰ περαιτέρω...».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, μετὰ τὴ σχετικὴ διαβούλευση, ἀναίρεσε τὴν προηγούμενη ἀπόφασί της καὶ ἀπαγόρευσε τόν ἔλεγχον τῶν κασετῶν:

«...Ἐδέχθη τὴν ἐνστασιν-αἴτησιν τοῦ καθ' οὗ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους, ἀνακαλεῖ τὴν ἀπὸ 17.1.2003 Ἀπόφασιν Αὐτῆς καὶ ματαιώνει τὴν διενέργειαν πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῶν κατατεθεισῶν ὑπὸ τινῶν μαρτύρων μαγνητοταινιῶν ἤχου, ὡς νόμῳ ἀβάσιμον».

Ἐρώτηση δευτέρη στό Μητροπολίτη Χρυσόστομο: Μέ τὴ ματαίωση τοῦ ἐλέγχου τῶν κασετῶν διασώθηκε τό «τεκμήριο τῆς ἀθωότητάς τοῦ κ. Μπεζενίτη»; Ἄν ἦταν ἀθῶος, δέν ἔπρεπε ὁ ἴδιος νά ζητήσει τόν ἔλεγχον, ὥστε νά μπορέ-

σει, μετά, νά ἀντιμετωπίσει, δικαστικά, τούς προσβολεῖς τῆς ὑπόληψής του; Καί ἡ Σύνοδος, στό σύνολό της, δέ μειώθηκε, μέ τήν ἀκύρωση τῆς προηγούμενης ἀπόφασής της καί μέ τήν ἐντολή της νά καλυφθεῖ τό τραγικό σκάνδαλο;

3. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μετά τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 2004, εἰσηγήθηκε στή Διарκή Ἱερά Σύνοδο τήν ἀποστολή συγχαρητήριου Συνοδικοῦ ἐγγράφου στόν Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Τοῦ ἔγραψε, μεταξύ ἄλλων: «*Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πληροφορορηθεῖσα πάνυ ἀσμένως τήν μετά μεγάλης προθυμίας ἀνταπόκρισιν τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος εἰς τήν ὑπ' Αὐτῆς ἀνατεθεῖσαν ὑμῖν Εἰσήγησιν κατά τήν σύγκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν 5ην τρέχοντος μηνός Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἤχθη ἐν τῇ Συνενδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 11ης τρέχοντος μηνός Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. εἰς τήν Ἀπόφασιν, ἵνα ἐκφράσῃ ὑμῖν τās ὀλοθύμους Αὐτῆς συγχαρητηρίους καί εὐχαριστηρίους εὐχάς... Ὅθεν, συγχαίροντες καί αὖθις ὑμῖν διά τό περισπούδαστον τῆς Εἰσηγήσεως ταύτης, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς δαψιλῇ τήν παρά τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Χάριν καί κατασπαζόμενοι τήν ὑμέτεραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.*

+ Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ».

Ὁ Παντελήμων Μπεζενίτης δέν πρόλαβε νά χαρεῖ «τά συγχαρητήρια». Στίς 4 Φεβρουαρίου τοῦ 2005-τρεῖς μόλις μῆνες μετά τούς ἐπαίνους-ὁ Χριστόδουλος, πιεσμένος καί κατατρομαγμένος ἀπό τήν κατακραυγή τῶν μέσων

τῆς Ἐνημέρωσης καί ἀπό τήν παλλαϊκή ἐξέγερση, μέ ἐπείγουσα Συνοδική ἀπόφαση, πού στηρίχτηκε στόν ἀντισυνταγματικό Νόμο τοῦ Κακλαμάνη, ἔθεσε σέ ἐξάμηνη ἀργία τόν Παντελεήμονα καί τόν ἀπομάκρυνε ἀπό τή διοίκηση τῆς μητρόπολης Ἀττικῆς. Καί, ὅταν ἐξέπνευσαν οἱ ἑξι μῆνες, στίς 8 Αὐγούστου τοῦ 2005, τόν ἐκήρυξε ἔκπτωτο.

Ἐρώτηση τρίτη στό συνήγορο «τοῦ τεκμηρίου ἀθωότητος» τοῦ Μπεζενίτη: Μέ τήν κεραυνοβόλο αὐτή ἐπέμβαση τοῦ Χριστόδουλου, δέν ἐξουθενώθηκε καί δέν ἀφανίστηκε ἡ ἀθωότητα τοῦ Ἐπισκόπου, πού, ὡς ὑπόλογος γιά τό κατακουρέλιασμα τοῦ κύρους τῆς Ἱεραρχίας, βρέθηκε, ξαφνικά, στό δρόμο; Τό «τεκμήριο» δέν κονιορτοποιήθηκε; Τό ἐπισκοπικό πρόσωπο δέν προσβλήθηκε; Ἡ ὑπόληψή του δέ σπιλώθηκε;

4. Στό περιοδικό «Ἐκκλησία», (Ἰούλιος 2005), δημοσιεύτηκε ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πού ἀπευθυνόταν στήν «Ἐπιτροπή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων» καί ζητοῦσε νά ὑποστηριχτεῖ τό ἐχέμυθο τῶν Μητροπολιτῶν, ἀκόμα καί ἂν ἐκτρέπονται σέ ὁμοφυλοφιλικές ἐπιδόσεις. Καί μόνη ἡ τόλμη νά διατυπωθεῖ καί νά σταλεῖ ἕνα τέτοιο ἔγγραφο, προδίδει διαφθορά τῆς συνείδησης καί ἐκτροπή στό δυσώδη βοῦρκο. Ὑπάρχει, ὡστόσο καί ἕνα δεύτερο, τραγικό στοιχεῖο. Τό ἔγγραφο ἀναφέρεται συγκεκριμένα στίς ἐκτροπές τοῦ Μπεζενίτη καί ζητάει νά ἀπαγορευτεῖ ἡ δημόσια διαπόμπευσή τους.

Μεταφέρω τό σχετικό ἀπόσπασμα: «2. Εἰδικῶς ὡς πρὸς τά προσωπικά δεδομένα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, τά ὁποῖα ἔτυχον ἐ-

πεξεργασίας υπό τοῦ ὡς ἄνω τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ καί τοῦ συγκεκριμένου δημοσιογράφου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νά θεωρηθοῦν ὅτι "συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος", διότι πρόκειται περί δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικήν (ὁμοφυλοφιλικήν) συμπεριφοράν παντελῶς ἄσχετον πρός τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος.

Συνεπῶς καί ἐάν εἰσέτι γίνεи δεκτόν ὅτι ὁ Μητροπολίτης εἶναι δημόσιον πρόσωπον, τοῦθ' ὅπερ ἡμεῖς ἀρνούμεθα, καί πάλιν ἡ ἐπεξεργασία (μετάδοσις) τῶν συγκεκριμένων προσωπικῶν δεδομένων εἶναι μὴ νόμιμος, διότι τά δεδομένα αὐτά δέν συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος».

Ἐρώτηση τέταρτη: Ὁ Χριστόδουλος καί οἱ Συνοδικοί Ἱεράρχες, πού ἐξαπέλυσαν αὐτό τό ἔγγραφο, δέν ἔπληξαν τήν ἀθωότητα(!!!) τοῦ κ. Μπεζενίτη; Γιατί αὐτός δέ διαμαρτυρήθηκε; Γιατί δέν ἐμήνυσε στή Δικαιοσύνη ἐκείνους, πού τό συνέταξαν καί τό ἐπικύρωσαν μέ τήν ὑπογραφή τους; Καί, μετά ἀπό αὐτή τήν ἐπίσημη «κατάγνωση», ἔχει τό δικαίωμα ἕνας χτεσινός Μητροπολίτης νά μιλάει γιά «τεκμήριο ἀθώτητας», πού διατηρεῖται, ἴσαμε σήμερα, ἀλώβητο;

5. Γιά νά μὴ κουράσω τοὺς ἀναγνώστες μου, θά προσπεράσω ἄλλες φάσεις τῆς ὑπόθεσης Μπεζενίτη καί θά ἀναφερθῶ στήν φυλάκισή του. Μετά ἀπό δύο ποινικέες δίκες, ἡ κλοῦβα τῶν Δικαστηρίων τόν παρέλαβε καί τόν ὁδήγησε στή φυλακή. Καί ἐκεῖ διανύει τό δεύτερο χρόνο τῆς καταδίκης του. Ἀπ' τή μιά ἄκρη τῆς Χώρας μας, ἴσαμε τήν ἄλλη, δέ βρίσκεται ἄνθρω-

πος, νά ἰσχυριστεῖ, ὅτι, ἂν καί φυλακισμένος, εἶναι ἄμεμπτος καί ἀκατηγόρητος. Ὁ μόνος, πού σήκωσε τό ἀνάστημά του, γιά νά ἀπολούσει τό φίλο του καί νά τόν ἐμφανίσει ὁλόλευκο, εἶναι ὁ Μητροπολίτης τῆς Καλαμάτας. Μέσα στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν φίλοι τοῦ καταδικασμένου μοναχοῦ Παντελεήμονα. Ἐκκλησιαστικοί ἀξιώματοῦχοι, ὁμόφρονες καί ὁμότροποι. Ἀλλά, κανένας ἀπό αὐτοὺς δέν τολμάει νά βγεῖ στή δημοσιά καί νά στήσει προβολεῖς, γιά νά φωτίσει τήν ἀξιοθαύμαστη καθαρότητα, τήν ἀθωότητα(!!!), τοῦ ἔνοικου τοῦ Κορυδαλλοῦ. Αὐτό τό τόλμημα ἐγγράφεται ἀποκλειστικά στό βιογραφικό τοῦ Μητροπολίτη Χρυσόστομου.

Ἐρώτηση πέμπτη: Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό τό πάθος; Αὐτή ἡ λαχτάρα γιά ἀγγελιοποίηση τοῦ «στιγματισμένου»; Αὐτός ὁ ὕμνος στόν πρῶν λειτουργό, πού ἡ Ἐκκλησιαστική Διοίκηση, γιά χρόνια ὁλόκληρα προσπαθοῦσε νά τόν καλύψει καί, πιεσμένη ἀπό τά γεγονότα καί τήν κατακραυγή, τόν ἀπέρριψε καί τόν καταδίκασε;

Ἄκουσα κάποιους, πού διάβασαν τό κείμενο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτη τῆς Καλαμάτας, νά ἀποφαινονταί, ὅτι αὐτή ἡ ἐπιστολή δημοσιοποιεῖ τό «τεκμήριο» τῆς παιδείας καί τοῦ ἥθους τοῦ συντάκτου τῆς. Ἐγώ δέ θέλησα νά συνταχῶ μέ τήν ἀποψη αὐτή. Ἀλλά δέν ἔχω τή δύναμη, οὔτε καί τήν πρόθεση, νά τήν ἀνατρέψω.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

Σε δημοσίευμα τοῦ Ἐπίτιμου Ἀντιπρ. τοῦ Σ.τ.Ε.

κ. Ἀν. Μαρίνου

ἐ ἄρθρο τοῦ Ἐπίτιμου Ἀντιπρ. τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ΣτΕ) κ. Ἀν. Μαρίνου, τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε στὴν ἔφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» στὶς 4.9.2009, ὃ ἐν λόγῳ ἀνώτατος δικαστικὸς ἀναφέρεται σὲ παλαιότερα, ἀλλὰ καὶ σὲ πρόσφατα περιστατικά, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ ὅσα θλιβερά συνέβησαν καὶ ἐξακολουθοῦν δυστυχῶς καὶ σήμερα νὰ συμβαίνουν στὴν πολὺπαθη Ι.Μ. Ἀττικῆς.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ, μὲ καλόπιστη πάντοτε διάθεση, νὰ διατυπώσουμε τέσσερις ἐπισημάνσεις, μὲ τὶς ὁποῖες προδήλως διαφοροποιούμεστε ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες διαπιστώσεις καὶ τοποθετήσεις, πὺ καταγράφονται στὸ παρὰπάνω δημοσίευμα.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ 1η. Ἀναφέρεται στὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα:

«Στὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἐκλέγεται ἀπὸ τὴν Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδο, τῆς ὁποίας προεδρεῖ

πλέον ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ὁ Α΄, ὁ κ. Νικόδημος Γκατζιρούλης, ὁ ὁποῖος παραμένει στὴ Μητρόπολη μέχρι τὴν Μεταπολίτευση. Ὅποτε καὶ θεσπίζεται σειρά Συντακτικῶν Πράξεων γιὰ νὰ ἐκκαθαριστεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὶς συνέπειες τῶν ἐπεμβάσεων τῆς δικτατορίας. Βάσει μιᾶς ἐκ τῶν Πράξεων αὐτῶν, ὁ κ. Νικόδημος ἀπομακρύνεται τοῦ Θρόνου του μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου».

Τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβές. Ἡ βίαιη ἀπομάκρυνση τοῦ Σεβ. Ἀττικῆς κ. Νικοδήμου καὶ ἄλλων ἑνδεκα ἄξιων καὶ ἀνεπίληπτων Ἱεραρχῶν, δὲν ἔγινε, ὅπως τουλάχιστον παρῶσιν ἐκτείνεται στὸ δημοσίευμα, τὴν περίοδο τῆς «μεταπολίτευσης», δηλαδὴ τὴν περίοδο πὺ ἀκολούθησε τὴν πτώση τῆς δικτατορίας καὶ ἔτσι εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους. Τουναντίον οἱ ἐκπτωτικὲς πράξεις τῶν δώδεκα Ἀρχιερέων ἐκδόθηκαν κατὰ τὴ δεύτερη περίοδο τῆς πλέον στυγνῆς καὶ σκληρῆς δικτατορίας

του Ίωαννίδη, του φίλα προσκειμένου προς τὸν ἐκλεκτό του καὶ κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ «ἐκλεγέντος» Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ. Κατὰ παράκληση καὶ προτροπὴ τοῦ τελευταίου ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὸ τότε στρατιωτικὸ καθεστῶς τοῦ Ίωαννίδη ἡ 3 καὶ ἡ 7/1974 δικτατορικὲς Συντακτικὲς Πράξεις, μὲ βάση τίς ὁποῖες καὶ μόνο, χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ δίκη, χωρὶς κανονικὴ διαδικασία, χωρὶς ἀπολογία οὔτε καν ἀκρόαση, ἀπομακρύνθηκαν «βιαιῶς» (ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει στὸ μακαριστὸ Χριστόδουλο) οἱ δώδεκα Μητροπολίτες. Οἱ πράξεις τῆς ἀπομακρύνσεώς τους φέρουν τὴν ὑπογραφή τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ τῆς δικτατορίας Ἀδαμαντίου Ἀνδρουτσοπούλου. Ποῦ τὴν εἶδε, λοιπόν, τῇ «μεταπολίτευση» ὁ κ. Ἀντιπρόεδρος; Στερήθηκαν μάλιστα οἱ αὐθαιρέτως διωχθέντες ἀπὸ τὴ δικτατορία Ἱεράρχες τοῦ δικαιώματος νὰ προσφύγουν, κατὰ τῶν ἐκπρωτικῶν αὐτῶν πράξεων, στὸ Ἀνώτατο Ἀκυρωτικὸ Δικαστήριον (ΣτΕ), ὅπως ρητῶς ὀρίζαν οἱ ἀπαγορευτικὲς διατάξεις τῶν ἰδίων τῶν δικτατορικῶν Σ.Π.

Αὐτὰ εἶναι γεγονότα πασίδηλα ποὺ δὲν χρῆζουν ἀποδείξεως, ἀλλὰ καὶ δὲν δικαιολογεῖται ἄγνοια ἀπὸ κανένα.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ 2η. Ἀναφέρεται παρακάτω στὸ ἐν λόγω δημοσίευμα:

«὘ν τῷ μεταξὺ στὸν κ. Νικόδημο ἐπιβάλλεται μὲ ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τὸ ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας. Μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 3803/1990 ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀκυρώνεται ἡ ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Με-

γαρίδος ἀπόφαση ἀπομακρύνσεώς του, ἀλλὰ ἡ ἐπιστροφή τοῦ σ' αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατὴ, διότι ἡ Μητρόπολη ἔχει τριχοτομηθεῖ».

Καὶ ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ δὲν εἶναι ἀκριβής. Τὰ «Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας» (!) δὲν εἶχαν ἐπιβληθεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδοση τῆς 3803 ἀπόφασης τοῦ ΣτΕ. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπόφαση δημοσιεύθηκε στίς 30.10.1990, ἐνῶ τὰ «Ἐπιτίμια» ἐπιβλήθηκαν τρία χρόνια ἀργότερα καὶ συγκεκριμένα τὸν Αὐγουστο τοῦ 1993. Ἐπισημαίνουμε στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ μία σοβαρὴ παράλειψη.

Μαζί μὲ τὴν ἐπικαλούμενη 3803/1990 ἀπόφασή του Σ.τ.Ε. ἐκδόθηκαν καὶ ἄλλες δέκα ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις μὲ τὸ αὐτὸ περιεχόμενο. Μὲ τίς ἀποφάσεις αὐτὲς ἀκυρώθηκαν ὅλες οἱ ἐκπρωτικὲς πράξεις, ποὺ εἶχαν ἐκδοθεῖ μὲ βάση τίς Σ.Π. τῆς δικτατορίας Ἱωαννίδη ὡς προδήλως παράνομες. Ἡ διοίκηση ὅμως τῆς Ἐκκλησίας ἀρνήθηκε νὰ τίς ἐκτελέσει καὶ μάλιστα ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελέας ἄσκησε ποινικὴ δίωξη κατὰ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου γιὰ μὴ συμμόρφωση, παρὰ τίς ρητὲς ἐπιταγὲς τοῦ Συντάγματος (ἄρθ. 95), πρὸς τὸ ἀκυρωτικὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀμετάκλητων δικαστικῶν ἀποφάσεων. Ἐπακολούθησε μεγάλος ἀριθμὸς ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων ἀπὸ τὸ ΣτΕ καὶ ὡς ἐπιστέγασμα ἦλθε ἡ 1028 ἀπόφαση τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1993, μὲ τὴν ὁποία ὀριστικά καὶ ἀμετάκλητα κρίθηκε, ὅτι οἱ τρεῖς Μητροπολίτες, Λαρίσης Θεολόγος, Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος καὶ Ἀττικῆς Νικόδημος, ἦσαν οἱ μόνοι «νόμιμοι» καὶ «ἐν ἐνεργείᾳ» Μη-

τροπολίτες στις αντίστοιχες Μητροπόλεις.

Και τότε μόνο, μετὰ δηλαδή ἀπὸ αὐτὴ τὴν τελειωτικὴ ἐκβασὴ τῶν ἀκυρωτικῶν δικῶν ἐπινοήθηκε ἀπὸ τὴν τότε ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καὶ ἐπιβλήθηκε τὸν Αὐγουστο τοῦ 1993 στοὺς παραπάνω τρεῖς Μητροπολίτες τὸ ἀνυπόστατο, ἀντικανονικὸ καὶ ἀνύπαρκτο «Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας». Καὶ τοῦτο γιὰ ἓνα καὶ μοναδικὸ λόγο, γιὰ νὰ ἀνακοπεῖ ἡ πορεία τῶν ὑποθέσεων στὸ ΣτΕ, ὅπως χαρακτηριστικὰ τὸ ἐπισήμανε κατὰ τὴ συνεδρία τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 1.9.1998 ὁ Μητροπολίτης Μετεώρων (βλ. Πρακτικά).

Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν «Ἐπιτιμίων» ὡς ἀνυπόστατων καὶ ἀντικανονικῶν, μὴ προβλεπομένων γιὰ Μητροπολίτη, δὲν ἀνήκει σὲ μᾶς. Ἀποδόθηκε τότε καὶ μετέπειτα ἀπὸ πολλοὺς Ἱεράρχες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ διαπρεπεῖς ἐκκλησιαστικούς παράγοντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου Κ. Μουρατίδης, ὁ ὁποῖος μάλιστα στὴ δῆλωσή του, ποὺ ἐγίνε αὐθημερόν, προσέθεσε, ὅτι τὰ ἀντικανονικὰ αὐτὰ Ἐπιτίμια «δὲν ἐπάγονται κανένα ἀποτελεσμα». Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων ἔτσι ἀκριβῶς ἔχει καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀγνοοῦμε.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν τριχοτόμηση τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, αὐτὴ δὲν ἦταν ἐμπόδιο ἐπιστροφῆς σ' αὐτὴν τοῦ δικαιοθέντος Ποιμενάρχου τῆς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διότι ἐγίνε δίχως τὴν κανονικὴ συναίνεσή του.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ 3η. Ἀναφέρεται στὸ ἐν λόγω δημοσίευμα καὶ τοῦτο:

«Ἡ κατάσταση αὐτὴ διατηρεῖται μέχρι τὴν ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Δωροθέου καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ πλήρωση τῆς Μητροπόλεως διὰ καταστάσεως (μεταθέσεως) τοῦ Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Παντελεήμονος. Ἡ ἡρεμία στὴν Μητρόπολη ὅμως δὲν διαρκεῖ πολὺ, ἀφοῦ ὁ νέος τῆς Μητροπολίτης καταδικάζεται ἀμετακλήτως σὲ κάθειρξη, καθαιρεῖται κι ἐπ'ἀνέ ρχεται στὴν τάξη τῶν Μοναχῶν».

Ἡ ἀμετάκλητη ἀρειοπαγίτικὴ ἀπόφαση 778/2009 (βλ. ἐν ὄλῳ σελ. 98) δημοσιεύθηκε στὶς 19 Μαρτίου 2009. Μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ ἐπικυρώθηκε ἡ ποινὴ τῆς κάθειρξης τῶν ἑξὶ ἐτῶν, ποὺ εἶχε ἐπιβληθεῖ στὸ Μητροπολίτη Παντελεήμονα μὲ τὴν 477Α, 1099, 1656Α, 1771/2008 ἀπόφαση τοῦ ποινικοῦ Ἐφετείου (Πενταμελοῦς) γιὰ τὸ κακούργημα τῆς ὑπεξαίρεσης σημαντικοῦ ποσοῦ χρημάτων ἀπὸ Ἱερὰ Μονὴ τῆς δικαιοδοσίας του καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ στὴ Νέα Μάκρη. Πρὸ αὐτῆς εἶχε ἐκδοθεῖ σὲ πρῶτο βαθμὸ ἡ 2104/2006 ἐφετεριακὴ ἀπόφαση (Τριμελοῦς), μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἐπιβληθεῖ στὸν ἐν λόγω κατηγορούμενο ἡ ποινὴ τῆς κάθειρξης τῶν ὀκτῶ ἐτῶν γιὰ τὸ ἴδιο κακούργημα. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς καταδικαστικὲς ποινικὲς ἀποφάσεις ἀναφέρονται σὲ πράξεις τῆς περιόδου 1995-1998.

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ χαρακτηρίσει κανεὶς ὅλη τὴ μακρόχρονη αὐτὴ περίοδο 1995-2009 ὡς «Περίοδο ΗΡΕΜΙΑΣ!», ὅταν μάλιστα ἀναφερόμαστε εἰδικὰ στὸν εὐαίσθητο χώρο τῆς Ἐκκλησίας;

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ 4η. Αναφέρεται τέλος στο έν λόγω δημοσίευμα και στην προσφυγή του «ἐκκλητῶ», πού ἄσκησε ὁ καταδικασθεὶς Μητροπολίτης ἐνώπιον τοῦ Πατριαρχείου, μετὰ τὴν καθαίρεση, πού τοῦ ἀπαγγέλλθηκε μὲ βάση τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 160 τοῦ Ν. 5383/1932, ὁ ὁποῖος, πρέπει ἐδῶ νὰ τονισθεῖ, ἰσχύει καὶ σήμε-
ρα κατὰ ρητὴ πρόβλεψη καὶ ἀναφορὰ στὴν παράγρ. 1 τοῦ ἄρθ. 44 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας (Κ. Χ.Ε., Ν.590/1977). Καὶ ἐνῶ πολὺς λό-
γος γίνεται γιὰ τὴν ἀναμενόμενη ἐκ-
βαση αὐτῆς τῆς προσφυγῆς, οὐδεμία κριτικὴ ἄποψη διατυπώνεται γιὰ «**ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΝ**» τῆς ἀσκήσεώς της, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν προσή-
κουσα νομικὴ ὀρολογία. Καὶ θὰ δια-
τυπώσουμε εὐθέως τὴ δική μας ἄποψη. Στὴν περίπτωση τοῦ ἄρθ. 160, κατὰ τὸ ὅποιο ἡ καθαίρεση ἀπαγγέλλεται κατὰ δέσμια διαπιστωτικὴ διοικητι-
κὴ πράξη καὶ ὄχι κατὰ δικαιοδοτι-
κὴ κρίση Ἐκκλησιαστικοῦ Δικα-
στηρίου (Ε.Δ.), ἢ προσφυγῇ τοῦ «ἐκ-
κλήτου» δὲν ἀσκεῖται παραδεκτῶς. Τὸ «ἐκκλητο» προβλέπεται εἰδικὰ ἀπὸ τὴν παράγρ. 2 τοῦ ἄρθ. 44 Κ.Χ.Ε. **ΑΠΟ-**
ΚΛΕΙΣΤΙΚΑ καὶ **ΜΟΝΟ** κατὰ τῶν τελεσίδικων ἀποφάσεών τῆς Ε.Δ., ὅταν αὐτά, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προηγούμενης παραγρ. 1, δικάζουν **ΜΟΝΟ** κανονικὰ παραπτώματα. Ἐ-
κεῖ δηλαδὴ πού προβλέπεται δικα-
ιοδοτικὴ κρίση σὲ πρῶτο καὶ δεύτερο βαθμὸ τῶν Ε.Δ., τὰ ὁποῖα ἐξετάζουν τὴν ὑπόθεση καὶ κατὰ τὴν κανονικὴ καὶ κατὰ τὴ νομικὴ καὶ κατὰ τὴν πραγματικὴ βάση καὶ ἐπιβάλλουν τὶς προβλεπόμενες κανονικὲς κυρώσεις

μετὰ πλήρη ἐκτίμηση καὶ ἀξιολόγηση ὅλων τῶν συλλεγέντων στοιχείων. Τουναντίον, κατὰ τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 160 ἡ καθαίρεση ἀπαγγέλλεται, μετὰ ἀπὸ ἀμετάκλητη καταδίκη τοῦ κληρικοῦ γιὰ κακούργημα, μὲ ἀπλὴ διαπιστωτικὴ διοικητικὴ πράξη, καὶ μάλιστα δέσμιος ἐνέργειας, «ἀνευ ἐτέ-
ρας τινὸς διαδικασίας», ὅπως ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ ἴδιου ἄρθρου.

Καὶ τοῦτο γιὰ τὸν ἀπόλυτο λόγο, ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, κατὰ δι-
κὴ τῆς βούληση, ἀλλὰ καὶ κατὰ εἰδι-
κὴ ἐπιταγὴ τοῦ Κ.Χ.Ε. (ἄρ. 1 πάρ. 4 Ν.590/1977), εἶναι, κατὰ τὶς νομικὲς τῆς σχέσεις, «Νομικὸ Πρόσωπο Δη-
μοσίου Δικαίου» (ΝΠΔΔ), μὲ συνέπεια οἱ Μητροπολίτες νὰ εἶναι «ὄργανα διοικήσεως» γιὰ τὸ λόγο ὅτι μετέχουν τοῦ ΝΠΔΔ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διότι προΐστανται τῶν ΝΠΔΔ τῶν Μητρο-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

πόλεων τους. Πάγια είναι ή σχετική νομολογία του ΣτΕ. Μνημονεύουμε ένδεικτικά την 1571/1985 απόφαση της Όλομέλειας με εισηγητή μάλιστα, τον τότε Σύμβουλο κ. Άν. Μαρίνο. Ή Εκκλησία περιορίζεται ή ίδια στην έκδικοση **ΜΟΝΟ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ** (και συνεπώς και των Αρχιερέων) και έδω, ειδικά γι' αυτά τα παραπτώματα, δέ νοείται καμμιά απολύτως παρέμβαση της κοσμικής (βλ. πολιτειακής) εξουσίας. Στις περιπτώσεις όμως, που διαπιστώνονται ποινικές παραβάσεις και δη κακουργηματικές πράξεις και ειδικά για συγκεκριμένα αδικήματα, τότε όλα τα όργανα διοικήσεως, συνεπώς και οι Μητροπολίτες ως όργανα διοικήσεως της Έλληνικής Πολιτείας, επιβάλλεται νά έχουν και την αυτή ποινική μεταχείριση και νά υφίστανται και τις ίδιες συνέπειες με όλα τα άλλα όργανα διοικήσεως. Τυχόν παραδοχή του «έκκλητου» σ' αυτές ειδικά τις περιπτώσεις, πέραν των άμιγών κανονικών παραπτωμάτων, θά αποτελούσε άμεση παρέμβαση του Πατριαρχείου στις λειτουργίες της Έλληνικής Πολιτείας (Δικαστική, Νομοθετική, Έκτελεστική), πράγμα τó όποιο θά άντέβαινε και στο Σύνταγμα και στους νόμους του

Κράτους. Και είμαστε βέβαιοι ότι κάτι τέτοιο δέν θά συμβεί.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Και θά κλείσουμε άναφερόμενοι στην τελευταία παράγραφο του δημοσιεύματος:

«Όσον άφορά ειδικότερα την μελετώμενη διχοτόμηση της Μητροπόλεως, κριτήριο για την ύλοποίησή της ή όχι, συνιστά προεχόντως, ή έξυπηρέτηση του συμφέροντος του χριστεπωνύμου πληρώματος της περιοχής και όχι ή έξυπηρέτηση συγκεκριμένων προσώπων που επιθυμούν νά καταστούν Μητροπολίτες».

Έδω θά πούμε και θά τονίσουμε μόνο τούτο.

«Η έξυπηρέτηση του συμφέροντος του χριστεπωνύμου πληρώματος», στην προκειμένη περίπτωση της πολύπαθης Μητρόπολης Άττικής, είναι μία και άποτελεϊ μονόδρομο. Και αυτή είναι ή άμεση άποκατάσταση και έπαναφορά της κανονικότητας, ή όποια επί τριάντα πέντε και πλέον χρόνια και βασανίζεται και κακοποιείται. Και είναι τώρα καιρός ή Διοικοῦσα Έκκλησία νά σεβασθεϊ και την κανονική τάξη και τó «χριστεπώνυμο πλήρωμα».

Ό Σχολιαστής

Ή «Έλεύθερη Πληροφόρηση» στο διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliroforisi.gr

Και οι Έκδόσεις «Σπορά» στο διαδίκτυο

(για μία γνωριμία με τό συγγραφικό έργο του

Μητροπολίτου Άττικής και Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr